

ნოენბი

კ ი მ მ ა ი ს ჯ მ რ ი კ მ ს უ ბ ი

მოჭილი იყო
როგორც რეზინა,
თუმც სხაურობდა
როგორც დრეზინა.
ყოველთვიურად
ადგენდა გვერებს;
თვეში ვაცუვალა
სიბრძნით რეკებს.
მალე გავერკა
ადგილი თბილი...
საქმის ყოფნაც
იყო ადვილია
ქალაქზე მხოლოდ
ხელის მოწერა...
(როსაც იტყვიან
სუყველა სჯერა).
იგი აღარ თუ
მეღარ ვერკვევა
დასხეულა ირგვლივ
მას გადახვევა.
როგორც ლეიწამი,
აბი... მო...
არხეც ვა...
ნიაცი გილი, —
და თუ ნიაცი
გადიქვა ქარად,
თვით გადქცევა
უწყინარ ცხვარად.
არც მწვადი დასწვა
და არც "მამფური",
რომ იმ ამოპკრან
მფერად პანდურია.
მას ასე სჯერა,
ასე პკონია...
ველარ გასტურა
ვალმა ფრზია.
და ამტომაც
მოიბებს ვესტია:
სხვას ჩაახარეს
მის ნაცვლად ტრესტია.
„დიდ კაცად“ მოიქცეს
თავი პატარა...
(იფარეს! ფეხებში
რომ ის ატარა).

ერთ დღეს დღე
ხელი თავს იკრა,
საქმე იოლი
მან მოიფიქრა:
ჭკუა ბევრი მაქვს
და ტყიანი—ვეტი
დინჯი კაცი ვარ
და ანა ცეტი...
თავში წარსული
ვიდეკ მივლეს,
ივილებ კალამს,
ქალიდს და მეღანს,
კაცი გავხდები
ისტორიკოსი,
ლიტერატორი
და კრიტიკოსი.
ასეც მოიქცა
დაგდა საწერად
წარმოიდგინა
თავი საცერად,
კარეს ვატარებს,
ქატოს კი—არა...
ისტორიაში
ბევრი იარა.
მარტია, ენგელსი,
პეველი, კანტი...
ველარ ვაერკვა
გამოპკრეს კვანტი,
დაუროსულდა
ჩქვიანბი თავი...
(თავში უჩნავეს
მას ორა ყვევი).
არ სწამს ლოლიკა,
დაკარგა დროც კი...
(მას უყვანაბებს
მუხიო ტროცკი).
გამოთვლიდა
აჯაფხანსდელი...
(შინც გამშულუმს
მათი სარდლი).
„დიდაკად“ მოიქცეს
თავი პატარა...
(იფსუსს! ფეხებში
რომ ის ატარა).

ნახ. გ. თოიძის

„თ ე თ რ ი უ რ ა ნ ი“

გთხოვთ გაიცნოთ: ქაქო კაჭკაჭაშვილია. ჩვენი პარტიის ყოფილი წევრი. გთხოვთ მოუსმინოთ: თვითონ გაიმბობთ ჩვენი პარტიის რიგებიდან მისი გამოწვევის ამბავს.

პარტიაში შევძვერი, მერე მე ვიცი, ისე მოვიქცევი, როგორც საჭიროა. უმბტიცებდა ის მათ.

—კი მარა კაცო, გეუბნებით,— ყორანის გათეთრება არ შეიძლე-

ბა. შენ კომუნისტობის არაფერი გცხია, შენ დემოკრატიც არა ხარ, დაილუპავ თავს, ქაქო, დაილუპავ ეუბნებოდენ მას და ურჩევდენ ჩვენს პარტიაში არ გადმოსულიყო.

—მოითმინე... ნახავთ, რა ვიქნებით. გეუბნებით, ყორანის გათეთრებას შევძლებ, არა თუ გავთეთრდები, თუ მოვიდრომე, გავწითლდები. გააძახოდა ქაქო

ტროცკი ანუ

ნახ. გ. თოიძის

ქაქომ ჩახხველა და დაიწყო: —ნათქვამია, — არ გათეთრდება ყორანი, რაც უნდა ხეხოთ ქვიშითაო..

მე კი უდიდესმა გამომგონემ სახელის მოხვეჭა მოვიდრომე,—ვხეხე და ვხეხე საწყალი ყორანი, სანამ არ განუტევა სული და ხელში არ ჩამაკვდა,—სითეთრე კი მაინც არ დაეტყო..

სწორედ ყორანის ბედი მეწვია.... მან აქ მოკლე პაუზა გააკეთა.

ყველას სახეზე გაკვირვება დაეტყო, ყურები ყურადილოებით დაექვიტეს. მან განაგრძო:

ვინაიდან ქაქოს ნაამბობი გრძელი გამოდგა,—

(ქაქო შოთას არ ეთანხმება იმაში, რომ „გრძელი სატყუა მოკლეთ იტქმის“).

გადმოგცემთ მისი ნაამბობის მოკლე შინაარსს:

ქაქო წარსულში პოლიტიკური მოღვაწე ყოფილა, ხან ერთ პარტიას მიეკვდებოდა თურმე და ხან მეორეს. იმის და მიხედვით,—რომელი პარტია მისთვის ხელსაყრელი იყო.

სანამ ჩვენს პარტიაში შემოძვრებოდა, ქაქო ესფერი ყოფილა, ანუ ფედერალისტი.

საქართველოში საბჭოთა წყაობების დამყარების შემდეგ ის მიმხრობია ფედერალისტების პარტიის მემარჯვენე ფრთას და მისი ერთ-ერთი ხელმძღვანელი გამხდარა.

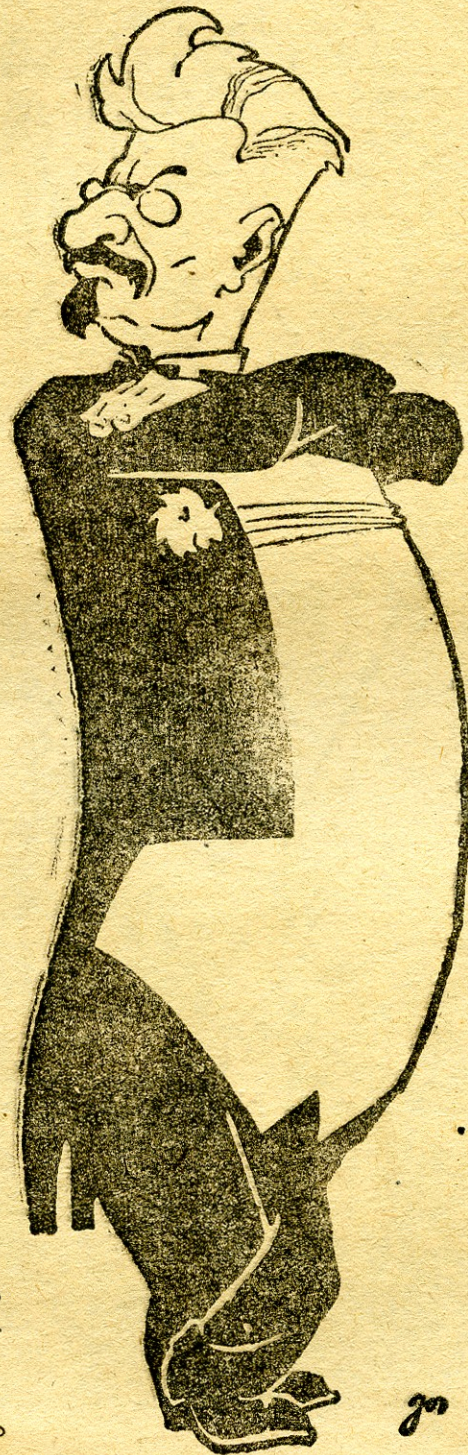
—თავს ნუ ილუპავ,—ურჩევდენ მას მეგობრები, როცა მან ჩვენს პარტიაში დააბირა გადმოსვლა,—

კომუნისტებს შენ არ იცნობ,— შენისთანა ირჭოფს და უპრინციპო ხალხს ისინი პარტიაში არ აყენებენ.

დღეს თუ პარტიას კარი გაუღებს და ღებულობენ, ხვალვე იმავე კარიდან გამოგცოცხავენ, როგორც ნავაგს.

მეგობრების რჩევა-დაარიგება სხვა ცილოდ არ ყოფნიდა მას:

—თუ კი ღმერთმა მიშველა და

გი

მართლაც რა ქაქო ჩვენს პარტიაში ყოფნის დროს რამოდენიმე წელიწადი ფრთხილად იქერდა თავს— თავს ისე მოგაჩვენებდა, თითქოს ძველის-ძველი კომუნისტი ყოფილყო. ბრძოლაში გამობრძობილია.

მაგრამ ბოლოს და ბოლოს მასში დაგუბებული მყარალი ფედერალისტური მსოფლმხედველობა დაინთხა პრაქტიკულ მუშაობაში, რაც ყველასათვის თვალსაჩინო შეიქმნა. მისი ფედერალისტური ბუნება გამოიყვანებულა იქნა. ქაქო „ორივე ფეხებით“ ვაება.

საკონტროლო კომისიაში მას ჩამოხადეს თეთრი ნიღაბი, რომელიც ფარავდა შავი ყორანის შავ სახეს.

ყუმბარა

კოლმეურნის სიგლარა

ახალსოფლელი ბიჭი ვარ,
კოლმეურნე მეო,
ერთი გოგო შემეყვარდა
მისი ჭირიშეო.
ისიც კოლმეურნე არის,
ბეჯითი და მსნეო;
დამკვრელთა წინაშელოდია
მთელი სოფლის მწეო.
მეც დამკვრელურად მიუღეკ,
სიტყვა გალუგადეო:
გოგო ნეტავ რა იქნება
ცოლოდ წამომყვეო!
ანუ მითხრა, შევთანხმდებით
აი ამაწეო.
გაბრობანამ გადახწყვიტოს
ა მავ ყოფნის დღეო.
სოცშეფეგობრში თუ ბიჭი ხარ
აღე, გამომყეო.
ტემპებში არსად ჩამომრჩე,
მუდამ თან მომყეო.
ბამბაში იმან მაჯობა,
ტრაქტორწედა—მეო,
ცოლობას მაინც დამბირდა,
მისი ჭირიშეო.

მოქითხვის ბარათები

ერთა ლიგას

მშვიდობიანობის მოციქულნო, ეს ამისხენით:
 კაცობრიობა ომისაგან რად ვერ იხსენით?
 თუ ის, რაც ხდება დღეს ჩინეთში—ომი არ არის?
 ამისთვის თავის შეწუხება აქვენდნით არა ღირს?
 რადგანაც ომი ერთმანეთს არ გამოუტყდადნ,
 ეს, თქვენი აზრით, მოასწავებს. ცხადზე უტყდადნ,—
 იპონია ჩინეთში ომს არ აწარმოებს,
 მხოლოდ ასაღებს იქ ბაზარზე თავის მოვლას;
 ყუმბარებს, ნაღმებს, ტყვიას და წამალს,
 რომელთაც წნეთ სჭირთ—სპობენ ნატამალს
 ადამიანის თუნდა პირუტყვის,
 მათ შექმნაზე ვინც კი უარს იტყვის!
 რადგან ჩინეთმა არ ინება მათი შექმნა,
 იპონიამ მითომ იწყო ძალით შეტანა!
 არაფერ შუაში არ არის, მაშ, იპონია!
 ის ვაღის მხოლოდ იქ, მიაგნო სადაც ფონია!
 თუმც მგ არ მესმის სირინოზის თქვენი ტკილი ხმა,
 მაგრამ ისედაც მიგნვდი, რომ თქვენ გზურდათ ამის თქმას!

მომკრმ ინტერნაციონალს

დემოკრატიის ბელადებო, — სწორეთ მითხარით:
 თავის დასაკლავი დანა თქვენ ჯერ ვერ გამოთხარეთ?
 ვახსოვთ, თუ არა, გაიძახლით თავმოწონებით, —
 მუშათა კლასსაც კი მიმართეთ თქვენ მოწოდებით;
 რომ ომის საფრთხე არ არისო მოსალოდნელი.
 გაუადვილეთ ხომ ბურჟუებს ეს საქმე ძნელი?
 მანჯურიაში დღეს რაც ხდება—ეს, თქვენი აზრით,
 არის, თუ არა, ომის სახით, დაპყრობა ბაზრის?
 რომ იფლიტება ათასობით მშრომელი ხალხი,
 რომელსაც მტერი უსირცხვილოთ მიუსხდა სახლში, —
 ხომ საქირთა, რომ ჩინეთმა დაიცვას თავი,
 როცა უპირობს მას ჩასანსლას უძლები სვავი?
 „სინდისიც კარგი საქონელია!“ — ამბობდნ ძველათ,
 რათ გაგეჩნირათ ეს თქმულება კისერში ძველათ?
 აგრე სამარცხვინოთ როგორ უნდა შესცდეთ ყველაფერში.
 ცოტათი სიწითლე არ გადაკრავთ მაინც ენლა ფერში?..

ბირჟულ ჩარჩმბს

ამ საქმეში უვიცი ვარ,—ინიც კი არ გამეგება:
 თქვენ, ბირჟელებს, ამ ამბებით ზარალი გაქვთ, თუ მოგება?
 თოფხანების აქციები, ვგონებ, ძალიან აიწევს,
 მაგრამ სხვა აქციებისას ხომ დაცემას გამოიწვევს?
 ზოგი აღმა, ზოგი დაღმა, ზოგიც კიდევ ყირამალა!
 კაცმა ჭირი თუმცა მალა,—ჭირმა თავი არ დამალა!
 არა გიშავთ, ითამაშეთ, სანამ კი გეთამაშებათ,
 მაგრამ ნურას უკაცრავათ, შავი ღღე თუ დაგიდგებათ!...

კელლოგს

ამერიკელო ჯენტლმენო, სახელწოდებით კელლოგო,
 ზემოთე ჩამოთვლილების შესაფერისო კოლოგო,
 შენ როგორ მოგწონს, მითხარი, ამაშფოთები ეს ფაქტი,
 რომ თავზე გადაგანეს სამშვიდობისო პაკეტი?

ამხანაგმბს

მუშებო, ვვარისკაცებო, სოფლათ ღარიბნო გლეხებო!
 ყველაზე უფრო, იცოდეთ, ეს საქმე ჩვენ შეგვხდება.
 მაშ ფბზლად ვიყოთ, ძმებოჯან, ერთმანეთს ხმა მივაწოდოთ.
 მტრებს დავათენოთ შავი ღღე, ჩვენ გამარჯვებას ვეცადოთ!...

ს. თ. — ია.

კალაქოა უეჯიბრება

მ... ეთ ახალციხეს,
 ბორჯომის სიტყვას აღარ ბელოვს,
 ლაპარაკობს: წლიურ გეგმას
 ვაუკაცურად რომ ის დასძლიებს.
 მე ხონი ვარ, ვებნტავ ბაშბას,
 ვიღებ ძაფს და ვბერხავ ხესა,
 თქვენ სად ნახავთ მუშაობას
 ჩემზე უფრო უკეთესსა!
 რას ტრაბახობ, ძმაო ხონო,
 გადვირე კაცი დია;
 სოცმეჯიბრში გამოვედი
 მე ქალაქი სამტრეღია.
 ძაფსაც ვიღებ, ხილს ვამზადებ
 და ვაბარებ შემდეგ „გპოს“,
 ორთქლმავლებსაც „ვარემონტებ“,
 ვენაცვალე შავ ბიჭს დეპოს.
 მოუსმინეთ ჩოხატაურს,
 გაეცანით იმის სახეს,
 გაინარებს ვინც შეხედავს:
 თუთუნს, ჩაის და ვენახებს
 ლანჩხუთი ვარ, მათქმევივით
 სიტყვა მოკლე, სიტყვა ერთი;
 სოცმეჯიბრში თუ ბიჭია
 მე გამომყვეს ქობულეთი.
 საღოლ ყარღამ, მზად ვარ ძია,
 დაეკარი ხელზე ხელი,
 მეც ავიღებ, შენც აიღე
 ტეშში მტკიცე, ტეშში ცხელი.
 ქვე რას შევებით, არ გახსოვდართ,
 დავაფიწყლით სულაც მგონი.
 რაქაში ვარ, ვლაპარაკობ
 რაქის დედა ქალაქ ონი.
 ჩქარ ტემპებში მეც შევეტურე,
 ვებრძვი კულაკს რქა მოტეხილს,
 ვენაცვალე შოვის კურორტს,
 მამისონის უღელტეხილს.

ენლა სმენა, ტფილისია,
 შეჯიბრების დასკენის მოქმელი;
 ყველა ქალაქს მოუწოდებს
 რომ აიღონ ტეშში ცხელი.
 კახეთმა და ყარაიამ
 ბაშბას მიწა გაუკეთოს,
 დასავლეთმა ვენახი რგოს,
 თუთუნს და ჩაი სთოსოს.
 შირაქმა კი ყურადღება
 მიაქციოს ნავთის ფანტანს,
 რკინის გზამ კი ნაზი უნდა
 გაუკეთოს იმის გამტანს.
 ვორმა ხილის კონსერვები
 გააკეთოს ერთი ექვსად.
 ბორჯომმა კი კურორტები
 წამოჭიოს უკეთესად.
 ზესტაფონმა ფერომარგანს
 მისცეს რიგი, მისცეს წესი,
 ქუთაისმა მოკლე დროში
 დაამთავროს რიონისი.

ძნელლოლი.

„ნიანბთან“ არსებულ წრემების მეცაღინებთა

შესდგება 12 თებერვალს

ლიტწრის—12 საათზე, ახალგაზრდა მხატვრების 6 საათზე

როდესაც აზრი ღრმავდება

რეციდივადე შეიკაზმა კალმითა და მელონი, საწერ მაგიდას მიუჯდა და ჩაუჭირდა, რაზე ფიქრობდა პატივცემული გვამი? ვინ უწყის იქნებ იგი ფიქრობდა ამ ქვეყნის ამოღებაზე, კოლაპსარატის უთავბოლოებაზე, ან იაპონიის თავდადებულ მუშაობაზე ჩინელთა დასამშვიდებლათ.

ეს არავეინ უწყის. შესაძლებელია მის მოავონდა ინგლისელ მეზღვაურთა გაფიცვა, ან ერთა ლიგის მდივნის დრუმონდის ოფლის წყურწყური მშვიდობიანობის დასამყარებლად თავის ტენის გამო.

ვიმეორებთ, გამოურკვეველია, მსოფლიო საკითხების რომელი სერია განსუკრიტა პატივცემულმა რეციდივადემ, ოღონდ ის კი ცხადია, რომ ისტორიის წერას შეუდგა.

— „ამრიგად, — დასწერა რეციდივადემ და ხელი უშუბლზე მიიღო, იქიდან განსაკუთრებით ღრმა აზრის გამოტანის მიზნით, დიად ამრიგად ნათელია, რომ ცხრაას ხუთის რევოლიუცია იყო ბურჟუაზიული რევოლიუცია და როგორც ასეთი, ვერ იქნებოდა სხვა ნაირი“.

ოფლი მოიწმინდა და კვლავ ჩაფიქრდა: — მოდი, ერთი ეს აზრი გავადრმავეო, — გადასწყვიტა მან და განაგრძო:

— „სოციალიზმის აშენების აზრი, — სწერდა რეციდივადემ, — პირველათ საქართველოში დაიბადა, ეს კიდევ მაშინ, როცა თვით მარქსი არ იყო დაბადებული. ამ აზრის დაბადებას ხელს უწყობდა საქართველოს გეოგრაფიულ- ეტნოგრაფიული და გეოდეზიური პირობები“.

— მოდი ერთი ამ აზრსაც გავადრმავეო. — გადასწყვიტა რეციდივადემ და განაგრძო:

— უძველესი, სოციალისტური იდეების გაჩენას ამ ჩვენ საქართველოში ხელი შეუწყო ქართველი ხალხის გვირგვინმა ბუნებამ, თორემ იმ ხანებში სხვა ფაქტორები და პირობები არ არსებობდნენ, ხოლო საწარმოო ძალთა განვითარებაზე ლაპარაკიც ზედმეტი იყო. როდესაც კარლ მარქსი და ფრიდრიხ ენგელსი მომწიფდნენ, თავის მხრივ ისინი შეუდგნენ საწარმოო ძალთა განვითარებას ევროპაში და ამ საფუძველზე შექმნიერული სოციალიზმის დამუშავებას“.

— ძნელია საზოგადო მოღვაწეობა, — ოხვრით ჩაილაპარაკა რეციდივადემ, — მაგრამ რას იზამ, უნდა გაუძლო, თუ მე არ გავისარჯებ, სხვა არავეინ იწუხებს თავს და ისტორია დაუწყერავი დარჩება.

რა არის ისტორიკოსისათვის მთავარი, კითხს თავს რეციდივადემ, — აქ მთავარია მიუღვამლობა, ნეიტრალობა და ვრუდიცია. კაცი უნდა მისდებ, რა ამბები იყო ცხრაას ხუთში, ან რა იყო შემდეგ, თორემ მე თუ ჩავედები და ფაქტები ვიძებნე, კითხვას მოუნდები და ეს ისტორია ისევ დაუწყერავი დარჩება. ამიტომ განვაგრძობთ: „მეცხრამეტე საუკუნის ჰაგვაჰაჰები და ორბელიანები, — სწერს რეციდივადემ, — უკვე თვალსაჩინო მწერლები არიან და როგორც ასეთები, — სოციალისტებენ კიდევ. მაგალითი.

„მორბის არავეინ არავეინი, თან მოსახიან მთანი ტყიანნი და შეუპოვრად მოუთმარებს გარშემო თვისსა ატეხილ ქალებს“.

„არავეში არავეინში, ცხადია მოცემულია ინდუსტრიალიზაციის ტემპები, მით უმეტეს, რომ მას მოსახიან მთანი (ისიც ტყიანი), სადაც უძველესად ქვანახშირი, მარგანცი, ან ოქრო-ვერცხლი იჭრება. აქვეც

ტყე; ეს ძვირფასი სააღმშენებლო და საექსპორტო მასალა და ატეხილი ქალები, — მომავალი (უკვე დღევანდელი) კოლექტივიზაციის მთავარი დასაყრდენები. დაბოლოს, თვით არავეში, მოცემულია იაფი პიძრო ელექტრო-ენერგია, იგივე ელექტროფიკაცია, რომელსაც პლიუს საბჭოები, იქნება სოციალიზმი“.

— ვაჰ, შენ კი გენაცვალე ჩემო ტენო. — აღტაცებით წამოიძახა რეციდივადემ და განაგრძო:

— „აქედან ბრმაც კი ხედავს, რომ ეს მე-19 საუკუნის მწერლები, რომელთათვის (სოციალური მდგომარეობის გამო) უხერხული იყო სოციალისტური აზრების აშკარად გამოთქმა, რევოლუციონური იდეების გავრცელების მიზნით ვარდებიან სიმბოლოზში და იქიდან ეწყვიან კაპიტალიზმის საწინააღმდეგო პროპაგანდას მუ-

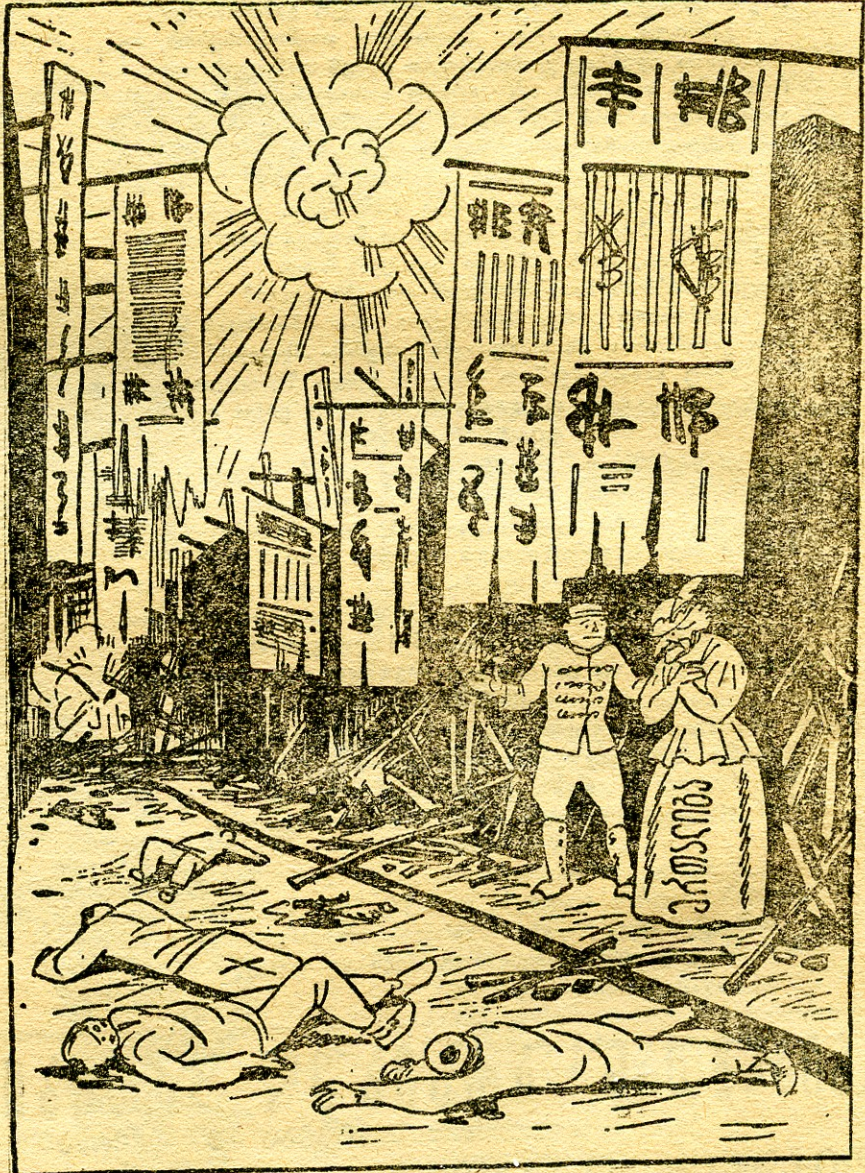
შებში, კოლმეურნეებში, დარბ და საშუალო ინდივიდუალურ გლეხობაში. ამ პროპაგანდა - აგიტაციამ თავისი გასურა, ამას ზედ დაერთო რუსეთ-იაპონიის ომი, შემდეგ — ცხრაას ხუთი წლის რევოლიუცია, შემდეგ იმპერიალისტური ომი, თებერვლის რევოლიუცია და ბოლოს კი ოქტომბრის დიდი რევოლიუცია, როდესაც პროლეტარიატმა ხელში აიღო ძალა-უფლება და შეუდგა მშვიდობიან სამოქალაქო ომსა და სოციალმშენებლობას. მაშ გაუშა მარჯ...“

— მოიცა, ისტორიის ბოლოს, ვგონებ, „გაუმარჯოს“ არ უნდა, ეს წავშალოთ, — დაუმატა რეციდივადემ და უკანასკნელი სიტყვა წაშალა.

ჩვენ კი თავიდან ბოლომდე უნდა წავშალოთ ასეთი „ისტორიები“.

ალღარ-ალღარსან

ნახ. ნადარეიშვილის.

ინკონფლი გენერალი (ერთა ლიგას): — აი, თქვენც კარგად ხედავთ, რომ ჩვენ ომს არ ვაწარმოებთ ჩინეთთან!

არჩვენ სწიკას ქაქოვან ღ უკროვან

— ბაღები რამდენი გყავს, ელიშუღ? — შეეკითხა ტრიფონ ტრიაძე თავის ძველ ნამეგობრებს ელიშულ ელიაშვილს.
— გმადლობო, ჩემო ტრიფონ. ორი ქალი მყავს და ერთი ვაჟი.
— როგორც ქალების მამა, ძალიან მეტ-რალეები, მაგრამ არა უშვავს, ვაჟიც გყოლია. — თანაჯრანობით შენიშნა ტრიფონმა ელიშულს.
ამასობაში ელიშუღის შვილებმაც თავი მოიყარეს. მამამ საითთაოდ გააცნო სტუმარს მოსულები.
პირველად ორი ქალიშვილი მოვიდა, ორივეს პორტფელი ეჭირა ხელში. ერთ მათგანს სახლის პროექტის ნახაზებიც ახოვრჩა იდლიაში. ერთი მასწავლებელი იყო, მეორე — ინჟენერი.
გამოჩნდა ელიშუღის ვაჟიც.

ცნობის მოყვარე ტრიფონმა ახედ-დახედო ახლად მოსულს, მიესალმა, კიდევ ახედ-ჯახედა და ულვაშებში გესლიანად ჩაეცინა. მარტოდ რომ დარჩენ, ტრიფონი მასპინძელს შეეკითხა:
— რა მოხელეა, ელიშულ შენი ვაჟი?
— რა მოხელე უნდა იყოს. უნივერსიტეტში დადის. ქაშხ, სვამს და ჰარალეს დასძახის.
— ჯამაგარი არაფერი აქვს?
— კი აძლევენ თვეში რაღაც ხუთ თუმანად სტიპენდიას.
— ხუთ თუმანად! გააჯრძელა ტრიფონმა და ულვაშებში გესლიანად ჩაეცინა.
— რა იყო, რად იკითხე ასე ვაოცებით!?
— დაუსვა კითხვა თავის მხრით მასპინძელმა.
— არაფერი. ისე ჩემთვის... თავს დაესცინე, ჩემო ელიშულ, თავს.
— მეგრე და რისთვის, აღარ იტყვი?
— აი ქალების ყოლისათვის რომ შეგიბრალო... შესაბრალო თუ ყოფილხარ, ისევე ამ ვაჟის გამო, თორემ ქალები მსახურობენ, საქმეს აკეთებენ. ამ ვაჟისა კი რა მოგახსენო. ორი ქალი რომ კიდევ გყოლოდა, ორივეს ამ ბიჭის ერთი შარვალი ეყოფოდა კაბებზე! — გესლიანად შენიშნა სტუმარმა მასპინძელს ჩარლსტონ-ტანსაცმელში უმ-

ნოდ ჩავიულ ვაჟის მისამართზე გადაეკრიოთ.
მასპინძელს სიცილი წასკდა, ამ შენიშვნაზე მის გულიან ხარხარს სტუმარიც აპყვებოდა, რომ სწორედ ამ დროს ელიშულ ელიაშვილის ვაჟი არ გამოსულიყო აივანზე.
— ვაი თუ გამოიკითხოს სიცილის მიზეზი, გაიგოს და რაიმე უსიამოვნებას გადაეყაროს! — გაიფიქრა სტუმარმა.
ელიშულ ელიაშვილის კანკებ დამშვენებული ვაჟი კი ფეხ-ბურტყლიან მამალივით ამაყად დალაჯებდა, თითქოს გვირში იწვევს და აღიზიანებს ტრიფონ ტრიაძეს: „აბა, გაბედე და ჩემ გასაგონად კიდევ გაიმეორე ის შენი ახირებული შეცოდება ყოვლად პატრეცემული ჩარლსტონ ტანსაცმელის წინაშე“.
ჯანჩია.

ახირებულნი მგზავარი

პლესანოვის პროსპექტზე, როგორც იქნა, ჩაეჯექი ტრამვაის ვაგონში (ქარშრუტი № 2).
— რა ახირებული ხალხია. — ბრაზობდა ვიღაც ხალხბავებით გათხუზნული ქალი, ასე 45—50 წლის.
— აბა გამატარეთ!
— ვაი, ვაი, ფეხი!
— რას მიშვრები შენ ვინცა ხარ?
— უზრდელი!
— შენ თვითონ უზრდელი!...
— ბევრს ნუ ლაპარაკობ, თორემ!...
— თორემ რაო?
— გავატარეთ!
ასე ვინებით, დავიდარაბით მოვედით „უკვდავ“ ხემელამდე.
ვაგონი ისევ დაძრა.
— აბა, ეხლა გამატარეთ, არ დამაგვიანდეს, თორემ პირველი ზარის შემდეგ თეატრის დარბაზში, არავის შეუშვებენ. ასეთი წესია ოპერის თეატრში და, საერთოდ, ყველა თეატრში. — დამიწყო ლაპარაკი საღებავებით გათხუზნულმა ქალმა. — ამას წინედ პეჩკოვსკი მღეროდა და დამაგვიანდა. ვერ წარმოიდგენთ როგორ მეწყინა. პეჩკოვსკი ჩემი საყვარელი მომღერალია. ნამდვილი დრამატიული ტენორია, თუმცაღა ლირიულ ტენორადაც კარგაა. მისი ვერტერი პირდაპირ ანგელოზია... დღეს მიგვი გამოდის „კარმენი“-ში. ზიგაიცი ძალიან მომწონს... ვნახოთ

როგორი იქნება ტორეადორში... ისე მგონია, რომ მიგვი ყველაზე უკეთესი არის „ვევენის ონეგინი“. რა სიდარბაისლე, რა არისტოკრატობა, რა სიამაყე... პირდაპირ ონეგინია, პირდაპირ. მეგრე და რა კარგი მომღერალი ცოლი მყავდა, სტეპანოვა, ეთმანეთს გაშორდენ, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ორივე მაინც კარგი მომღერლები დარჩენ. აბა გამატარეთ, თორემ ჩამოსვლას ვერ მოვასწრებ... მე ოპერაში მივდივარ... დღეს „კარმენი“ მიდის და, რომ დამაგვიანდეს, ვავიყვები. საზოგადოდ დავვიანებმა ოპერაში კი არა, მატარებელზეც არ ვარგა. ამას წინ

ნახ. ქ. ქაშვილის
ნედ ბათომში მივიდიოდი, სულ რაღაც ათი წუთი დავაგვიანე და მატარებელმა გამისწრო. ეხლაც რომ ასე მომივიდეს, ვადვირევი... გამატარეთ... მე ოპერაში მივდივარ... დღეს „კარმენი“, მიგვი მღერის... ო, რა საუცხოვო მომღერალია... ტორორეადოლორ, ტორეადოლორ. — ჩამღერა ახირებულმა მგზავრმა.
ამ ლაპარაკში ისე გართულიყო, რომ არც კი მოჰგონებია ოპერასთან გადმოსვლა. არც მე და არც სხვას მოუგონებია მისთვის იქ ჩამოსვლა.
როცა ვაგონი გაჩერდა მუშათა სასახლის წინ, ისიც ჩამოვიდა დარწმუნებული იმაში, რომ ოპერის თეატრთან ჩამოსტა.
ჯანგი.

პატაკი შენევილან

ყენევის რომ გამაგზავნე, ძმაო ნიანგ, მანდატიოთა, დიდი მომეც დავალეზა, დიდი საქმე დამდე ტვირთად, მარჯვი თუ:—გრძელ გზას ევროპის ლიტვინოვთან ერთად ვლიდე, სამშვიდობო პაქტის მუხლებს სათითაოდ ჩამოსთვლიდე და დიდ ბკობას შენევისას ჩემს პროგ რამას გადუშლიდე.

აი ჩამოველ... მოვიდენ სხვა დელ ეგატთაც გროვანი; მოფრინდენ „მტრედნი მშვიდობის“ ფრაკოვან - ცილინდროვანნი მაგრამ განეცვიფრდი, როს ვნახე ეს დელეგატთა ზეგვია: მოუსმენ—მტრედათ ლულუნებს, დაა ცქერდები—სეგვია! ხელში მწვანე რტო უჭირავთ—ნიშანი ქვეყნად ზავისა; წელს კი ქვემეხი ჰკიდათ—საქმის ჩამდენთა ივისა, ამბობენ: „განვიარადღეთ ყველანი „ესე იგია“, შევიარადღეთ კვლავ მეტად როგორც წესი და რიგია. სისხლი და ომი გვწყურია, შუღლი და ინტერვენცია, ამიტომ მოდიოთ და გაეხსნათ შენევის კონფერენცია!“ გახსნეს შენევა, იცოცხლე, მართლაც რომ გასახსნელია, რისთვის მოსულან ეს სეგვნი ამკარად ასახსნელია. არ გჯერათ? თვითონ უსმინეთ, ამ „ოქროპირ და ლომებსა“, მშვიდობა-ზავზე ლაყბობით,—აწყობენ ახალ ომებსა.

ისკუბა და გამოიჭრა საფრანგეთის დელეგატი, თავდაცვის ინტერესებზე აყიყინდა როგორც ბატი:

— იმითომ და ამითომ, რომ ჩვენა ვართ საფრანგეთი, მთლად ჩვენ უნდა დაგვემონოს საქუდამოდ ზღვა-ხმელეთი, არმია გვყავს ძლიერ დიდი, მაგრამ ჩვენ გვსურს კიდევ მეტი, მითომ გვინდა რომ გავზარდოთ ჩვენ სახედრო ბიუჯეტი.

აქ ინგლისი წამოხტება—მაგიდაზე ხელს დაარტყავს:

— რას ტრახახობ ჯენტლემენო? ეს არმია ჩვენ კი არ გვყავს? მაგრამ აქ მითომ მოველით, ზავი ვაქოთ და ვადილოთ, და ამ გზით შეიარაღების რიცხვი კიდევ ვავადილოთ!

იაპონიის დელეგატს, იოზავას თუ ტანაკას, გულის ფრიალი აუტყდა, ცხვირით ნიორი დანაყა:

— სთქვა რასა ბრძანებთ, იარაღს ვინ შეამცირებთ ვინეთი? გერ ხედავთ, შევასრამუნეთ თითქმისად მთელი ჩინეთი!?

ვიპყრობთ კორეა-მონღოლეთს, მათ მოსდევს სხვანიც ტომები და ამას გაროა წინ გვიძევს კიდევ ახალი ომები!

ამერიკამ ჩაიციხა მის ჯონსონს სიღინ ჯითა:

— შე მაკვირს სერ, კრების წევრო, ამ საქმეზე როგორ სჯითა? იარაღი აიხსენით, შემცირდით და შეიზღუდით,

ამერიკა მხარს დაგიჭერთ, ნუ გახდებით ომის ბოდეთ. და რომ საქმით დაგიმტკიცოთ ეს სატყუები,—კვლავ ბუტბუტებს,—

კვლავ ავაგებთ ახალახალ ნაღმოსნებს და დრედნოუტებს, აწყმუტუნდა პოლონეთი, რუმინ იაც, კიდევ სხვანი,

ჩვენც; ჩვენც გვინდა ზავი, ანუ გემები და ზარბაზანი, გვინდა, გვინდა იარაღი, ომს იპირებთ, ხმელეთ-ზღვამი და ამიტომ „სამშვიდობით“ ჩამოველით ყენევაში.

ლიტვინოვნმა მრისხანებით გადახედა მაგიდასა და ვით მეტროპოლს ეკადრება აუწია მიოარაო ხმასა:

— თაღლითობა თქვენი ვიცი, თქვენი ზრახვის — ი ბოლო, თქვენ გწადიათ, მშვიდობაზე, რომ ლაყბობით შეგვიყოლოთ.

ნამდვილად კი ომს ამზადებთ, სისხლი გწყურით, როგორც ძერე, მაგრამ მაგ თქვენს ლაი-ლაის, აღარავინ დაიჯერებს.

აი გეგმა მშვიდობისა, რაც საბჭოთა კავშირს უნდა: ომს და შეიარაღებას მიყარეთ ქვე და გუნდა!

თუ არა და ლობე-ყორეს ნუ ედებთ ნუ გეცინებთ, მუშათა კლასს მაგ ნანათი აწი ველარ დააძინებთ;

და თუ დღეს ამ წყალის ნაყვით არ გამოვა არაფერი, მაშინ საკითხს თვით გადასწყვეტს ხეალ მსოფლიო ოქტომბერი.

—

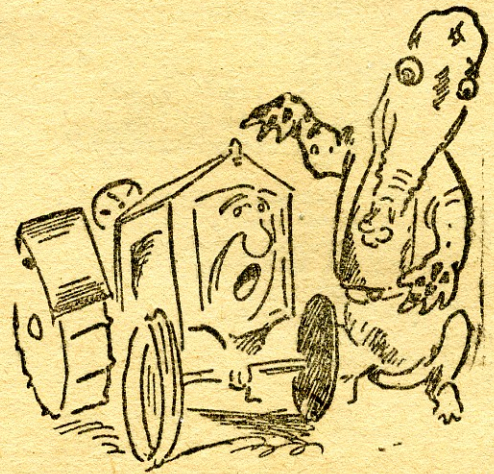
რალა მეტქვა ძმაო ნიანგ? მეც ამ ჩვენ ძმას დავეთანხმე, და ამ პატაკს, რომ გიგზავნი, აქ ლიტვინოვს შეუდარებე.

ვარსაღან

სრასტორთა ჩივილი ჩაის იმპურნოვაზი

1.

მივიდა ნიანგი უპატრონოდ მიგდებულ ტრაქტორთან და ჰკითხა:

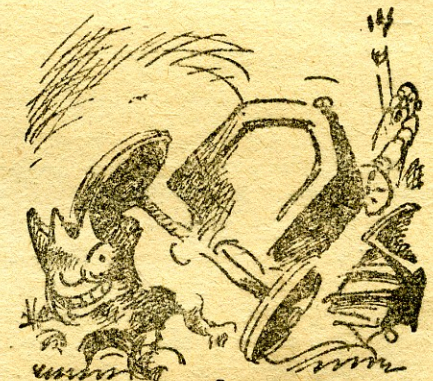

— ძმობილო, რატომ აქ ასე უქმად გაჩერებულხარ.

— რა ვქნა ჩემო უარგო, სრახნილი დამიზიანდა, მცირე შეკეთება მესაჭიროება, რომ ისევ ჯანზე მოვიდე, მაგრამ აქ შესაკეთებელი სახელოსნო არა აქვთ და ამიტომაც ასე უპატრონოდ მიმაგდეს.

2.

აზხ. ნიანგი ერთ-ერთ მამულში ჩაის თესვას დაესწრო. ტრაქტორი ხნავდა, მაგრამ საწყალი წარამარა მოჭრილ ხეების ჯირკებს ეჯახებოდა.

— აი, შენი ჭირიმე, —უთხრა ტრაქტორმა ნიანგს.—გავინილა ხათვას ფართობის ასე ორგულად გაწმენდაში ხეები მოსჭრეს, მაგრამ ძირის ჯირკები ხელუხლებელი დატოვეს—აქაო და ტრაქტორი ამოაგდებხარ... წავხდე ბი, გავფუტლები, ახა რა მომივა ასეთ უთავო მუშაობით?

სოფელი ნაჭინძარის მცხოვრები გლეხი დათა გიქარაეა ძალზე ჯიუტი გამოდგა, ვერას გზით ვერ დაითანხმეს წერა-კითხვა ესწავლა.

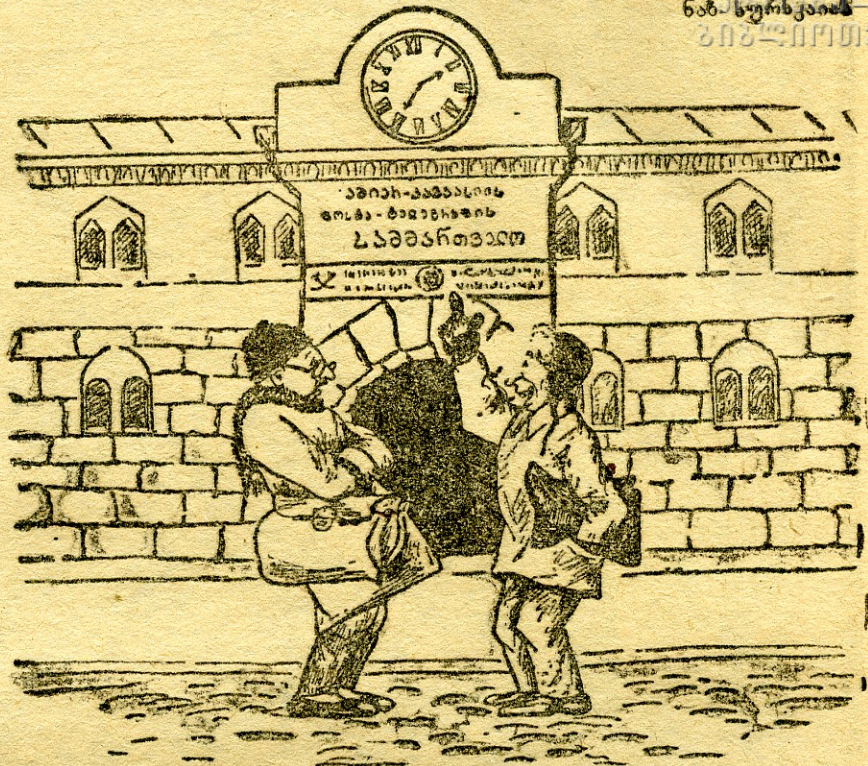
— მოვცლიათ მე უშავსოდაც ორ მოცი წელი მიტოვებია, მაგრამ არაფერი დამკლებია! — გაიძახოდა დათა რიბიანად.

თუ დათას წერა-კითხვის შესწავლა ეგრე-რიგათ სძულდა, სამაგიეროდ ორი რამ გაგიჟებოთ უყვარდა: ღვინო და ქალები.

კომკავშირელმა ქეთომ, რომელსაც სხვათა შორის მინდობილი ჰქონდა მოეხდინა წერა-კითხვის უცოდინარობის ლიკვიდაცა სოფლად, ვაფო დათას ეს თვისება და შორიდან გაუღიმა მას. დათას სიხარული-საგან არ იცოდა რა ექნა. დაიწყო სიკვობრე: თავი მიანება ლოთობას, მაგრამ დახე უბედურებას: ერთხელ სრულიად შემთხვევით ვიღაც ბაჩათი შეაჩერა ხელში და თანაც უთხრა — ქეთოსაგან არისო. სიხარული-საგან ბავშვივით ცმუტავდა. რა ქნას ვითხვა არ იცის. წააკითხოს სხვას. როგორ შეიძლება, ვის უნახავს სატრფოსაგან მონაწერი ბარათი სხვას წააკითხოს, ბარათს, ვაღერსება, არ გასულა ორი დღე კვლავ მიიღო ბარათი ქეთოსაგან. სირცხვილისაგან იწვის, პასუხს ვერ მისწერს, ვერ გაიგებს რას სწერს. დაიბნა და ერთხელ კი თვით ქეთო დაეწია შარაზე, კეკლუტად გადასცა ბარათი და თანაც უთხრა:

— ჩემს მაგივრად ეს ბარათი გააცნობს იმას, რაც მინდა გითხრა.

გამზრა. გული შეუღონდა. იდუმალი გრძნობით გატაცებული დათა წავიდა იმ წუთშივე წერა-კითხვის

— ამ საათის ვერაფერი გამიგია, ხან მე შობს და ხანარა!
— სწორედ ფოსტასვით მუშაობს!

სალიკვიდაციო სკოლაში, საიდანაც იგი ამ დროს თვის წინად გამოიძარა. სობოვა მიეღოთ იგი, ყველას გაუკვირდა მისი ამგვარი მოქმედება. შეუღდა გულმოდგინეთ სწავლას. სულ მალე შეითვისა წერა-კითხვა.

მაგიდის უჯრიდან კრძალვით ამოიღო ქეთოს წერილები, ვახსნა და წაიკითხა:

— „გასაბჭოების ათი წლის თავზედ არ უნდა დარჩეს არც ერთი წერა-კითხვის უცოდინარი, შენ კი“...

სწერდა ქეთო, დაფიქრდა. სხვა ბარათი ვახსნა:

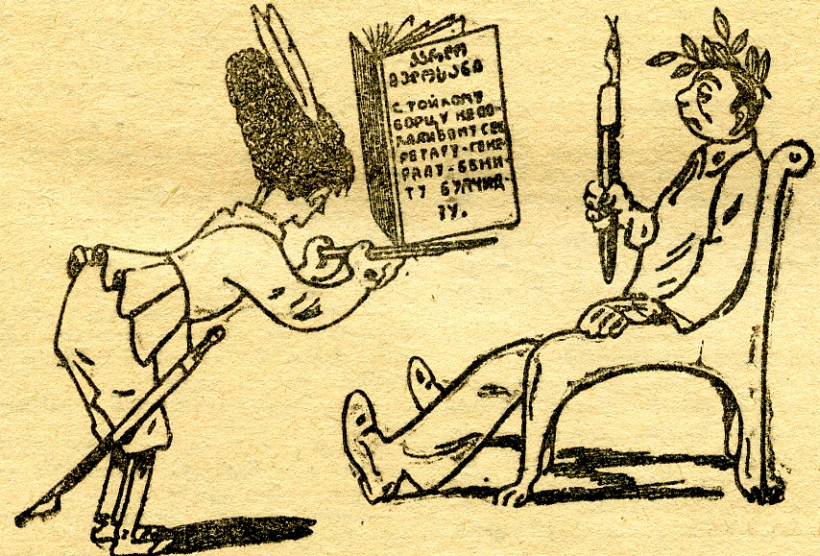
— ლოთობა ფანმრთელობას აზიანებს და სწამლავს, სთქვი რა სჯობია წერა-კითხვას და სწავლას! სწერ და ქეთო.

დათა დარწმუნდა ქეთოს სიკეთეში. დასწერა ბარათი, რომელშიც დიდ მადლობას უძღვენიდა მას.

ესლა დათა მუშოვაკის პირველი კურსის მსმენელია!

შაკო.

ნაბ. გ. თოიძის

წერილი „ნიანგს“

(სოფ. კახათი)

ისმინოს ჩემმა მეკითხველმა, ნაკოსა გწერ ლექსად, ნიანგო, მსურს ცოტა რამე კახათის სამკითხველოზე ვიამბო. გამგეთ აქაკი ბოძანდება გვარი აქეს ჩხაპერიო, მან საქმე სამკითხველოსი სულ აგვირ - დავერიო, გლეხობას ვაზეთს რომ „უწერს“ ველარ ღებულობს გლეხია, ამზობს გლეხობა: — ამნაირ გამზეეს დაეცა მეხია.“ „აბ. კომუნისტი“, „ნიანგი“ ველარ გენიანავს — წელია, კაკო ქალებთან სეირნობს, იმისი ნახვა მწელია.

ი. რუჩელი.

თქვენი: — გაიგე, რომ რაიონის მუშაობის გამოსაკვლევად კომისია ჩამოვიდა?
ბაბაქი: — მაგათი „მუშაობის“ შედეგია, ძმაო, რომ ჩვენ სული გვიდგას. წე გეზინა, გზას მაინც არავინ შეაკეობს!

ილოს კახური, ვიქტორს კანლური

სოდ. მეჯვრისხევში გარდაიცვალა მოხუცი კოლმეურნე სანდრა ქარსაძე.

— არ წავიდე, არ შემიძლია! — ამბობდა თვალბრწყინი ღვინის ღვინიდან ასლად წაშრებულ კირბაღის კოლმეურნეობის თავმჯდომარის მოადგილე ილო დათიაშვილი. — საწყალი სანდრა, ჩვენი კოლმეურნეობის წვერი, იყო, თანაც პატიოსანი და ერთგული მუშა. შეილიც აქ არის, რომ მიცვალბულს პატრონობა გაუწიოს, კურსებზე გავგზავნეთ. კოლმეურნეობის სირცხვილი იქნება, რომ შეილის მაგიერობა არ გავუწიოთ მიცვალბულ მამას.

მიცვალბულ სანდრა ქარსაძის სახლში ბლომად შეყრილიყვნენ მეზობლები და ბჭობდნენ — თუ როგორ ეცა პატივი მიცვალბულისათვის.

— მოდის, მოდის, — ვაძლავ სხა, როცა ორლობიდან გამოჩნდა ილო.

— ხელმძღვანელი კაცია, გამოცდილი, ავკარგის გამარჯი და შეიძლება მან უკეთესი რამე გვიჩვენოს! — სთქვა ერომა სოფლებში.

— მართალია, ილოს უფრო ეცადინება ახალი წესები. — დაუდასტურეს სხვებმა.

— ძველებურმა ქელებებმა დაგვაფსო — გოლებში გავგინადგურა, — ამბობდნენ კოლმეურნეები.

ამ ლაპარაკში რომ იყვნენ, ილოც შოგო და და გაიმართა ბჭობა — თუ როგორ ეცათ

პატივი მიცვალბულ სანდრასათვის.

— არას გზით — ამბობდა ილო, — ეს ჩვენი კოლმეურნეობისათვის სირცხვილი იქნება, სანდრა პატიოსანი მუშა იყო, მას ჩვენ აუცილებლად პატივი უნდა ვცეთ.

— შეილის ვაცნობოთ, შეილმა უკეთ იცის მიცვალბული მამის პატრონობა. — ამბობდნენ ზოგიერთები, ვისაც არ მოსწონდა ილოს დაუინებითი მოთხოვა ქელების გადახდაზე.

— აბა როგორ შეიძლება. შეილის ჩამოსვლამდე მიცვალბულს ხომ არ ავყაროლებთ? შეილი კოლმეურნეობის წინააღმდეგ არ წაგა. — ჩაერთა ლაპარაკში სანდრა თასაძე, რომელსაც ქელების სხენებაზე პირში ნერწყვი მოადგა.

— მამ ასე — ეუბნებოდა ილო დათიაშვილი სანდრა თასაძეს, — ერთი მოხვერი, ერთი ცხვარი, 5 კოდი პური, სამი კოკა ღვინო...

მიცვალბული დასაფლავეს.

— ყველაფერი კარგა წაგა, ყველაფერს ეშველება, მამა ვის არ მოჰკდომია, მამა უნდა მოკედეს, შეილი დარჩეს! — ასე ანუტეუბდა ვიქტორა ქარსაძეს ღვინით გაღვნილი ილო დათიაშვილი. — შენ ჯავრი წუ გაქვს, ყველაფერში დაუბნარობა კოლმეურნეობა; მაშ რის კოლმეურნეები ვართ, ერთმანეთს თუ არ დავუბნარობთ.

ილო თავისი ამქრებით მეორე დღესაც გამიძა და გამოთვრა მონარჩენ ღვინით და ცხვრის ხორციით.

კოლმეურნეობის მოსაფლავს განაწილება მაც მოაწია. ვიქტორას საქმოდ აქვს ნამუშევარი კოლმეურნეობაში, მის მამას სანდრასაც მასზე ნაკლები არ უმუშავია. ვიქტორა ბლომად ედის სარჩოს, მაგრამ დახეუტვდურებას; ვიქტორას კოლმეურნეობის 500 მანეთი ეალი დაედო.

— რისი? რატომ? რისთვის? როდის! — ელდა ნაცემი გაკვირვებით კითხულობს ვიქტორას.

— თქვენი მამის დასაფლავების სარჯებზე 800 მანეთი! — მოკლედ უპასუხებენ ვიქტორას.

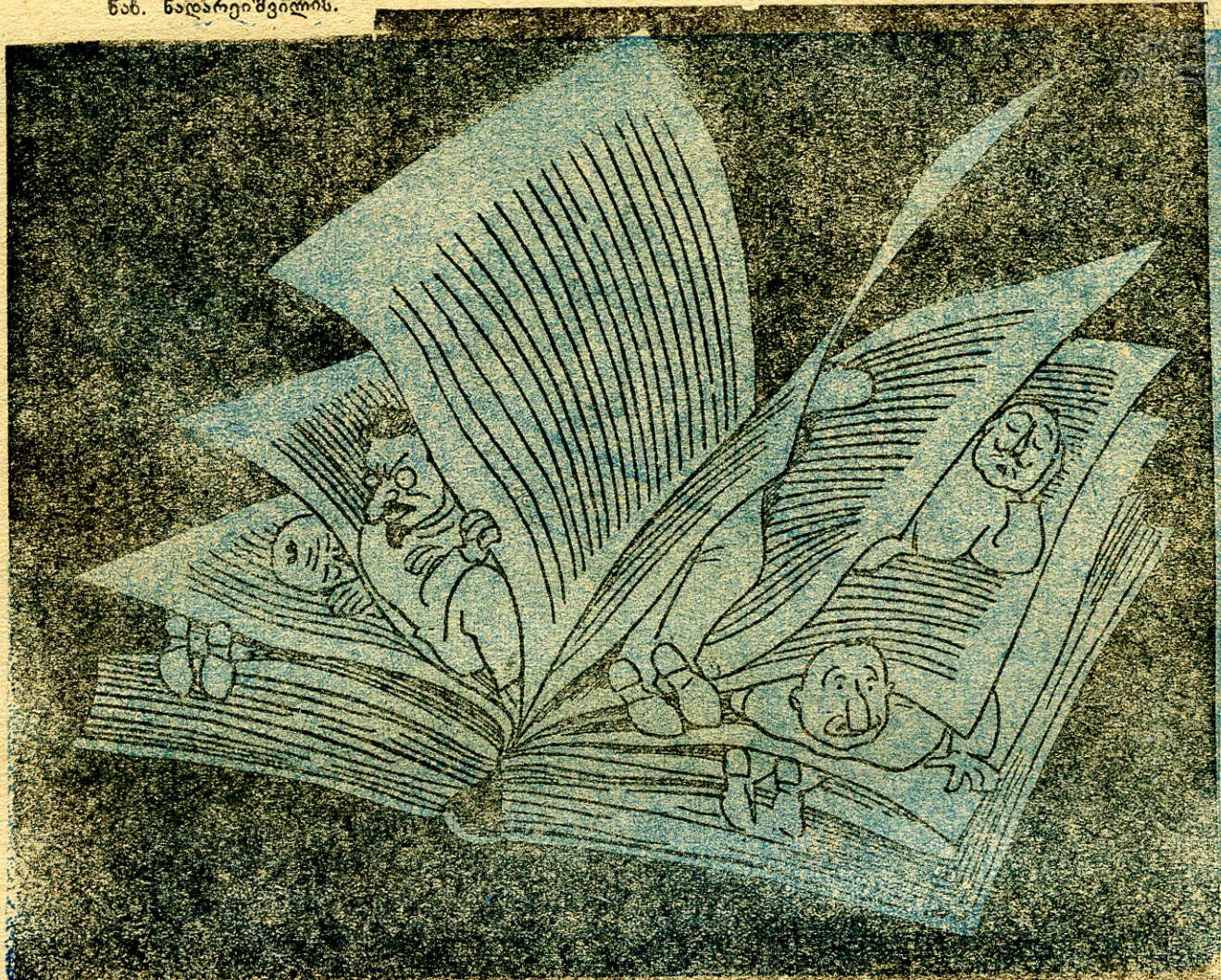
— თუ არ გავიძლი, კოლმეურნეობიდან მიგაბრძანებენ — ემუქრება ილო.

— როგორ! ილომ შამუტურზე აგებულ მწვადებში და კახური ღვინით რომ იჭედოს, ჩვენი, მამაშვილის ნამუშევარი რა შუაშია?! — უკვირს ვიქტორას.

— რა შუაშია! — იბოროტენ კირბაღის გაღვინები.

და ჩვენც კირბაღის გლებზე არა წაგვკლავდა გაკვირვებული ვიკითხებით გოგონის დაიკოლმეურნეობის:

— ილოს რისთვის კახური და ვიქტორას — პანლური!

ბროცკიში — მწიფიში — ლიბეკალიში — იღვლიში და სხვადასხვა მათგან ნა-
ბავთა და ნახვთა იშვები: — ცხოვრებამ ყოველ დარგიდან გამოგფეროსა, მაგრამ ჯერ - ჯერობით აქ
გვარიანა ფრანკობთ თავს!

ზესტაფონის სადგურზე

ვერა დე იყო.
შე და დედაჩემი ბაქაზე ცხვირით
ხდით, თან გვახლდა შეზობლის ქა-
ლი მინალორა.
მალე ხე-რიდან საფოსტო მატარე
ხელი გამოვიდა.
წამსვლელმა მგზავრებმა ბილეთე-
ბის შესაძენად სალაროსთან რიგი
დაიკავეს.
— უჰუ. ხედავთ კაცო, რამოდენა
ხალხია... დღეს კი ზორბა. შემოსავა-
ლი ექნება ამ სადგურის მოლარეს.
— სიტყვა ეთიანა.
— როგორ?
ხურდას არავის უბრუნებს ბილე-
თების ყიდვის დროს!
— შენას აზრით, მაინც რამდენს
გაჭაფავს? — გამოცხადურა მეორე.
— სულ მცირე რა ეთქვა, თუმბა-
ანი გადავა გვერდზე.

— კარგია, ჩემმა მზემ, ჯამაგირს
გარდა დღეში რომ თუმანს გამო-
ჩები!
ყურებდაცქვეტილმა მინალორამ
დედაჩემი შეაჩერა და ნელი ხმით გა-
დმოუტორჩულა:
— ხო გესმის დესბინე! (სახელია
დედაჩემის) ამ სადგურის მოლარეს
რამდენი შემოსავალი ჟონებია. რა
გეიძახი ფულებიანი სიძე მინდაო,
აღეჭი და მიათხოვე შენი შვილი
აღეშანდრა ამ კაცს.
— ქე გავატან, თუ წეიყვანა, მა-
რა იქნება ბარიშნაა და...
— ეგ სულ უკითესი. მაშინ ცო-
ლათ შერთე შენს ვაჟს ავთანდილს.
უკეთეს სარძლოს სადი იშოვი?
— არა, შენ გენაცვალე, ჩემს აუ-
თანდილს სად. ძირულის კასერშა

უნდა მოუყვანო, ცოტა, ლამაზი გო-
გოგონაა და ზესტაფონის მოლარეზე
ნაკლები გამორჩენა ბილეთების გა-
ყიდვის დროს არც იმას აქვს.
სალაროსთან ხმაურობა და აურ-
ხაური შეიქნა:
— მომეცი ხურდა, კაცო, სადა-
ცაა პოვეზლა დაიძრება.
— არა მაქვს—თუ გინდა ბილეთი
უკანვე დააბურნე.
— ქე ვხედავ, რომ გაქვს მარა
შერჩენა გინდა! ციკხლად შეგერ-
გოს ეგ ჩემი ოფლიანი ექვსი შაური!
— მიაძახა შუახნის გლეხმა მოლარეს
და ქუდმოგლეჯილი გაქანებულ მა-
ტარებელს მოახტა.
რიჩულელი თალა.

ორდერსავეთ სანატრელო ნატალია!

მას, აქეთ, რაც შენ ვაგიცან ლუკაის აღაპში, ჩემი გული ისე დაბნელებულია, როგორც ზოგი სადგური. რაფარც კი წაბრწინდებდა თვალწინ შენი სახე, იმ წამსვე მიტარიელდება გული დარდებისაგან, როგორც ჩვენი შეშის საწყობებია დაცარიელებული.

შენგან წერილის მიუღებლობით ისე მიწყობდება გული, როგორც ტრამვაის ლოდინში მგზავრებს. ჩემი სული სადგურის იმ უფროსს ჰგავს, რომელიც გაზის ფარნის ასანთებ ნავთს სახლში ეწოდება, ხოლო სადგურს ჰრავით ანათებს. ყოველ შენ მოკონებზე ისე ავკანკალდები, როგორც მემარჯვენე, „მემარცხენე“ ოპორტუნისტებს აკანკალებს დაიდი აღმშენებლობა. უშენობით ისე დამშუული ვარ, როგორც სამღვდელია, რომლებსაც ძველი ტაბლახაქურთხი სიზმრად ვადაქტევივა.

ერთი სიტყვით, უშენოთ ისე არ შემიძლია გაძლება, როგორც უნიანგოთ მუშა-მოსამსახურებებს.

შე ცეცხლწასაკიდებელი, გამეცი პასუხი წერილზე. მე თუ შეიდი გამოვიგზავნე, შენ რა წელსავე გაგიჩნდა მა ხელეში, რომ შენ გი არა ხეთ ცოლს შევიანახე, მართალია „უპრავლენიან“ ნიბრი დავგიწესა ბარგის გადატანზე, მარა ნიჩაო, ვინ უყურებს ახლა მის ნიბრს. თითო ნაქერში რომ თითო აბაზი ევიდოთ, გივები კი არ ვართ, დედი მისი შეილია მგზავრა და თითო „მესტრში“ თითო მანეთს ნუ ჩამოყავებს. რო ოტეტით აყალ-მყალად, შერცხებება და მოგვცემს და რას იზამს!

იმ წერილზე უპასუხად მიბასუხე დასტურით, თვარა რომ ამოვალ სოფელში, ისე ტანშით ზურგზე ტყავს, როგორც ხაშურის, შორაპნის, რაიონის და სამტრედიის ზღვრეტიკლები აძრავენ ტყავს მგზავრებს. გწერთ შტატნი ხსენებოთი ყარამან შტრისი გაველი აქეთ. იჯივე პირ. ხაშურისჩივილი.

პირ. მამუშაშვილი: — წუხელ თეატრში დავიანახე, როგორ მოგვკონს წარბი. დედა, ხომ კარად თამაშობდენ, დადგამე კარგია, არა? მამუშაშვილი: — ძალიან მომეწონა, უკეთები კვით, მართალიც დაზათიანად იყვენ გაღეშილი მხანობები და რას ზოდევდენ აღზად მათაც არ ესმოდათ. კულსიბ-შიც აყალმყალი ჰქონდათ. პირ. მამუშაშვილი: — ამზობენ თეატრის გამგე და დახის ზღვრეტიკლები გადაკრულში იყვენო.

საწილ-ვახუშაძე

***სამტრედიის.** სამტრედიის სოც-კულტ. განყოფილების თანამშრომლის ხაზულთა ინტეგრის ინციტაციით ჩამოყალიბდა კე-ჩრტისტების კოლექტივი, რომლის წევრებად გერჯერობით ითვლებიან: ილია, ალექ, ნი-ყოლოზ, ტაბიძე და სხვები. კოლექტივში მიიღებინ მხოლოდ ისეთი პირები, რომე-ლითაც სამი კვარტის დალევა მიინც შეუ-ძლიათ და ჩხუბისა და აყალ-მყალის კურ-სი გავლილი აქეთ. მამუშაშვილი.

***გორი.** გორის მუშაკობა გამოაცხადა შეჯიბრი პურის ცუდათ გამოცნობისათვის, რომელი ფურნეც უფრო ცომა და ბინძურ პურს გამოაცხობს—მას მიეცემა ჯილდო. შედეგი გერჯერობით საუცხოვოა. თითქ-მის ყველა ფურნე პირნათლად ასრულებს შეჯიბრის მუხლებს.

იქიდანვე. უკვალოდ დაიკარგა ადვ. ფოსტა-ტელეგრაფის გამგე, რის მეოხებით თითქმის 15 დღეა, რაც უფრალ-ვახუშები აჩრავს მიუღია.

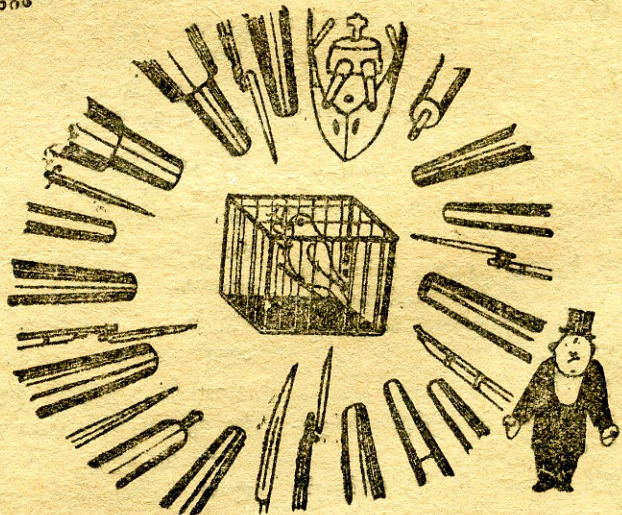
აზობი

***თუშის თევი.** (ჩხარის რაიონი) კოპ. ზამეტობის თავმჯდომარეს—დავითს „მეზო-ეხარაჯა“ რამოდენიმე ასეული მანეთი კო-მუნისტების ხალაროდან. ამის მიზეზად ახა-ხელეზენ იმ გარემოებას, რომ ზოდო ხანებ-ში დავითმა შეიგნო კეთილი ცხოვრებისა და კარგი ქაშა-ხმის გავლენა თავის ვანში-თელთაზე. „გორის აბანოში“ გამგზავრების კრონოლოგი მას მოელის— თანახმა დავითი არ არის. იცის

***ზორაპანი.** ადგილობრივ სამკითხვე-ლოში, რომელშიაც უფრალ-ვახუშითი არა-სოდეს არ იშოვება—დაარსდა გირთხების კოლექტივი. სამკითხველოს გამგეც ვადასწ-ყვიტა უხელმძღვანელოს სხებულ კოლექ-ტივს და შესაძლებლად ცარილი მავილების კარგად მოვლა-პატრონობა.

ნიხაპირი

ნახ. ღონის

— ვინ იბუვის ჩვენზე, რომ მუშვიდობიანობას არ მიცავთ!

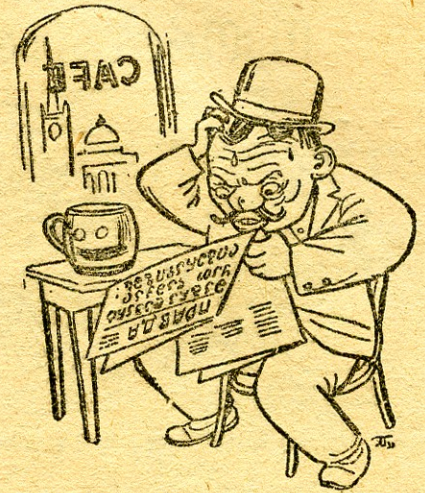
საბჭოთაო „ოკიეზური“

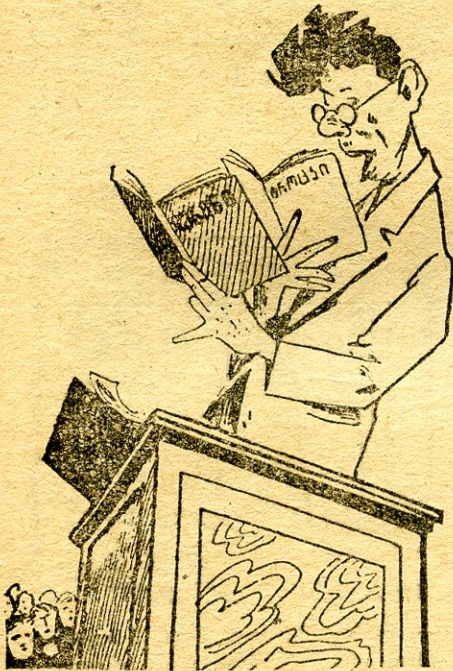
— დაიკარგეთ! ხელს ნუ მოშლით პარტიის ისტორიის წერის დროს!..

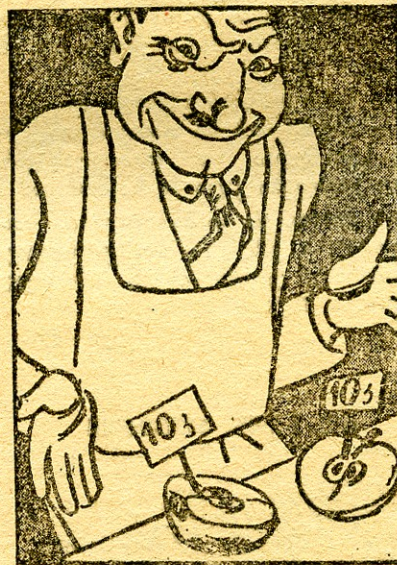
— ფაშების დაკლება?!

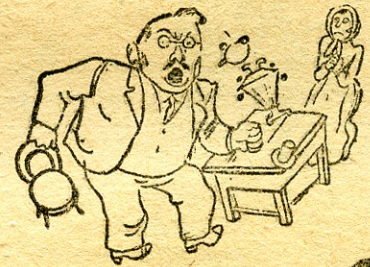
ს.ო.ს. დამოკრები:— გვიწვევთ, ჩვენებს სცემენ!

ღენინი მილი-ონდინიათის— დროშაა, ამისთვის კი— ფარი!

— დიდი სიამოვნებით!

— რა აყვირებს ზენს ქმარს?
— კრებებზე ყოველთვის ჩუქად ზის... სახლში მაინც გამოხატვებს თავის აზრს

გათომის ტენიკუმის ამბები

ყოფი მიგდეთ მოგახსენებთ ტენიკუმის რამე-რუმეს, როცა ირვლივ ნაკლსა ვხედავ მაშინ მე რა გამაჩუბებს.

რა უნდა ვსთქვა როცა სკოროვს ტენიკუმში დაუპყრია, ნათესავთა მთელი წყებით იმას შტატი გაუფსია.

საქ. მართველი ტენიკუმში დღეს ანდრია ლაპინია, ის სკოროვის ქვისლი ვახლავთ (აბა რა ვასაყვირია).

ცოტას გეტყვით მე ამ კაცზე არის მეტად მედიდური, თუ მივიდა მასთან ვინმე გაივსება ბრაზით, შურით.

სტატისტიკი ვინახულოთ (სახელია სირანუშა) სკოროვი ზურგს რომ უმაგრებს მიტომ არის ასე ყურად.

ყველა მისიანებია მხეჭდავია თუ კასირი, ნეტავ როდის მოისპობა „მთა-ბიკობის“ მავნე ძირი.

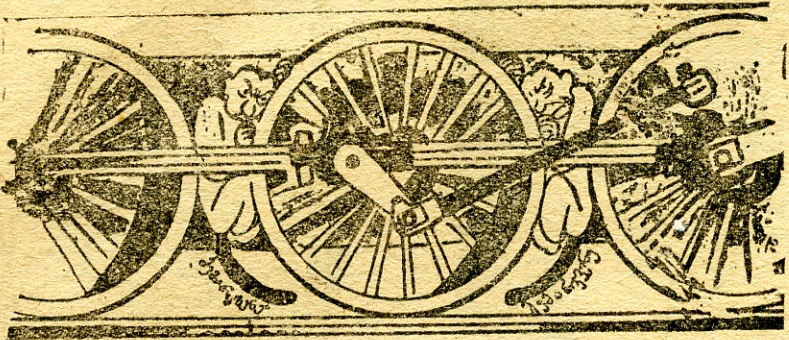
თუ მოლაროს გაცნობა გსურთ ის ყოფილი „პრისტავია“ ტენიკუმში მოკალათდა მის გამგის ნათესავთა.

ნამცხვარების გამყიდველათ სიღდრი ყავს იმას აქა, (გულკეთილმა სიმე კაცმა ამის მეტი რა ქნას აბა?)

არ იფიქროთ რომ სკოროვმა სიღდრს მისცა მართო საქმე, აღარც სიამამრს აწყენინა მოკალათდა იგიც აქვე.

ოკორბუნისტული მუხრუჭი

— მაგრად მოუჭიროდ, რომ ტემპი შევანელოთ.

ორი კონდუქტორი

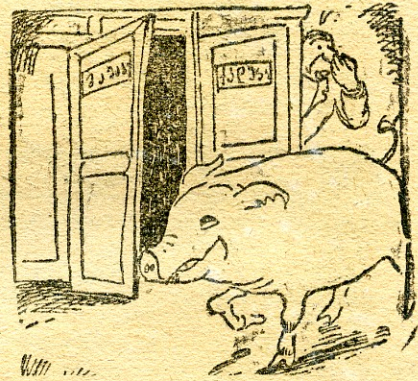
სადგურ ნატანებში ორი ნაცნობი კონდუქტორი ერთმანეთს შეხვდა.
 — სად მუშაობ ცნლა შენ? — მის-
 ცეს ერთმანეთს შეკითხვა.
 — მე კახეთის ხაზზე...
 — მე ბათომ-ოზურგეთის ხაზზე.
 — ოოო, მამ ძმები ვყოფილვართ,
 — გაუხარდათ ორთავეს და ერთმა-
 ნეთი ვადაკოცნეს.
 — რაზე მოგიწყენია? — შეკითხ-
 ხა ვადაკოცნის შემდეგ კახეთის მა-
 ტარებლის კონდუქტორი ოზურგე-
 თელს.

— რაზე მომიწყენია და ავად ვარ.
 — რით ხარ ავად?
 — სამი დღეა დიდი თოვლის გა-
 მო ოზურგეთში მატარებელი არ წა-
 სულა.
 — მე რე და ამან გაგხალა ავად?
 — ისე შეკითხები თითქოს არ იცო-
 დე. სამი დღეა არ დამთვრალვარ,
 ავად გაგხდები კაცი მა რა მომივა?
 — ჰოოო, ეს კი მართალია. — და-
 უდასტურა კახელმა ოზურგეთელს
 და მოახტა ტფილისისკენ მიმავალ
 ბათომის მატარებელს.
 კი—ლი.

პასუხი ჩოდერას

თქვენ გვწერთ სადგ. ნატანების ბუფეტის შესახებ, რომ, „მგზავრებს ტყავს აძრობს... გაუტყავებელ ხორცს ჰყიდის“ და სხვა.
 რა თქმა უნდა ნატანების ბუფეტის შესახებ, ისე როგორც ზოგნიერთ სხვა სადგურების ბუფეტების შესახებ, კარგი არაფერი ითქმის, მაგრამ ჩვენ მაინც გვიკვირს ორი რამ:
 ერთი — „მგზავრებს ტყავს აძრობსო“... ნუ თუ მგზავრები იმდენ- ხანს რჩებიან სადგურში, რომ ასწრებენ მათთვის ტყავის გაძრობას?
 მეორე — „გაუტყავებელ ხორცს ჰყიდისო“... დავიჯეროთ, რომ მგზავრების გატყავებაში დახელოვნებული ბუფეტი „ტყავს არ გააძრობდა“ ხორცს? ეს რაღაც დაუჯერებელი ამბავია!

სამარტლიანი დატინვა

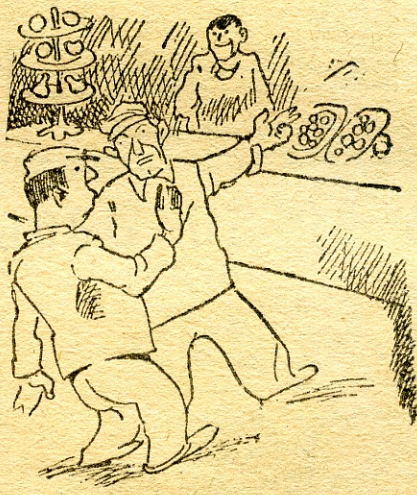
— მინდა შევიდე, მაგრამ აღამიანო ხომ არა ვარ, რომ ასეთ უსუფთაობა-სიბინძურეში შევიდე?

ზოგიერთ სადგურებში

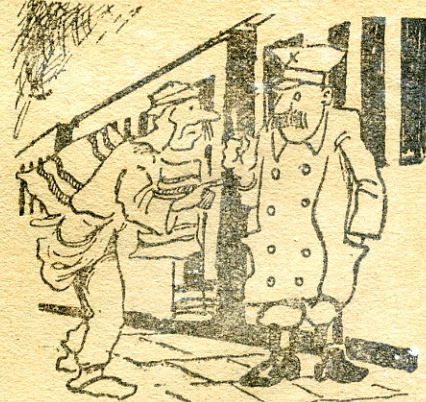
— ასეთი გულშემატკივარი და ღორების მოყვარული კაცი უნდა იჯდეს მელორეობის სამმართველო-ში; მაშინ მელორეობის საქმეც კარ- გად წავიღოდა. აქ კი ტყუილ-უბრა- ლოდ ცდება სადგურის უფროსად ასეთი გამოსადეგი კაცი!

ტვ. სადგ. გუშმბში

— წამოდი, ბუფეტში ჩაი დავ- ლიოთ.
 — კოვჭი არ წამომიღია სახლი- დან.

სადგურში

— კონდუქტორო, ადგილი გაქვს?
 — კოლექტორს ვადავეცი უპეე

ჩემი თვალით ნახული

საქართველო
საბჭოთაო

დღეს, კულტურულ რევოლუციის ხანაში, აბანოში დროგამოშვებით წასვლა ისეთივე სავალდებულოა, როგორც მაგალითად, დღით—პარის დაბანა, საღამოს—ტანზე გახდა და დაწოლა.

ერთი კვირის წინ ავიღე აბანოს ნომრის ბილეთი.

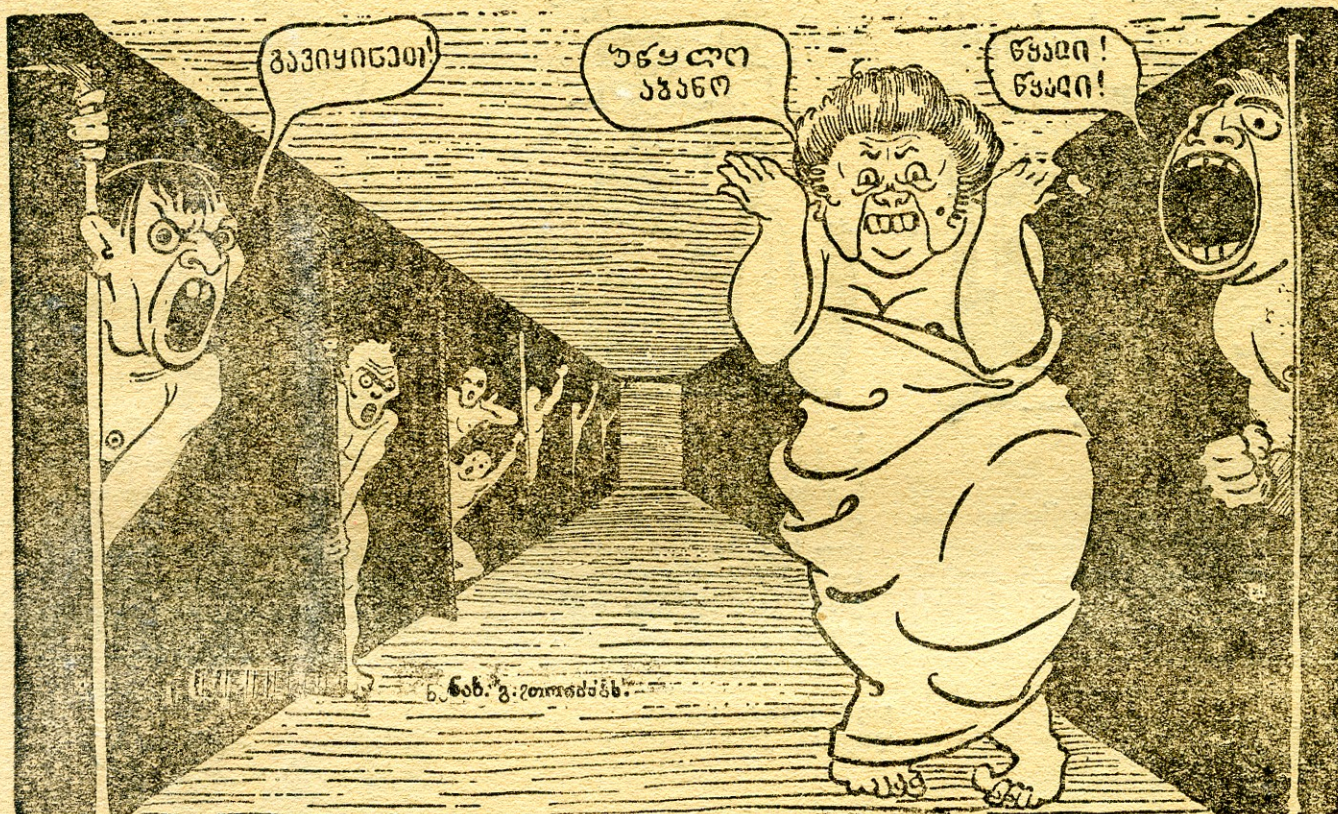
ეკლესიას აგონებს კაცს. ალბად ამიტომ იყო, რომ ერთ ნომრიდან მშენიერი სიმღერა ისმოდა. (ალბად სტუდენტები იყვნენ).

—აი რას ნიშნავს ჯეელობა.— სიჭკვა მოხუცმა, რომელიც იმ წუთში გამოვიდა ნომრიდან.—ისინი სიცვისაგან მღერიან. შე კი სიცივეს

დენ. ალბად იცოდენ აბანოს მასხურის სიტყვები და ლაპარაკის კილო, რომ მღეროდნენ:

არალი და თარალი,
მეტი ზღალი არალი—
მოხვლა არის ზარალი...

—თქვენ როგორც გეტყობათ საბანაოდ მოსოობართ. აქ.—შემეკითხა

ნახ. გ. ჯოჯოხაძის

ექსტრას ნახევარი იქნებოდა, როცა აბანოში შევედი. ნომრიდან საშინელი ხმაური მესმოდა:

- წყალი არ არის...
- წყალი გამოუშვით....
- გავიყინეთ...

— უწყლო აბანო ვის გაუგონია? იძახდენ მობანაელები და ვატრეტვლებულნი მხოლოდ თავს ჰყოფდენ სანახევროდ ღია კარებიდან.

თვითიველი ნომერი თავისი გუმბათით და სპეციფიური ფანჯრებით

ვკრ გაუფელი და ნომერი მოვატრეე მოსახვევიდან გამოვარდა ზეწარ-შემოხვეული სქელი მანდილოსანი.

გამოვარდა და აფეთქდა:

— გავიყინე... უწყლო ნომერი რად მომეცით? ჩქარა წყალი გამოუშვით.

— მეტი ზღალი არალი!— დაამშვიდა და მსახურმა.

სწორედ ამ დროს სტუდენტები ნომერში სხვა სიმღერაზე გადავი-

ნომრიდან ნადრევად გამოსული მოხუცი.

— ღია, საბანაოდ!

— გირჩევთ საბლში წახვიდეთ, ანდა ასერთო ნომერში!— მირჩია მოხუცმა.

ტკვიან კაცისთვის ყოველთვის მიყვარდა დაჯერება და მეც დავეჯერე მას.

დაუჯერე და არც წამიგია თურმე.

რინ-ტინ-ტინ

გორის რამე-რუბე

მსურს „ნიანგო“ მოგიძღვნა დღეს ნობათი დღიდა.

აქ სკოლაში თარეშობს თეიმურაზ დიღია.

უყვარს ყელის დაღობა ხიდისათურ დეინითა, და მთელ დღეებს ატარებს ქეიფით და ლხინითა.

ხშირად შედის ჯგუფებში გაღმევილი მთვრალია —

„მე ნუნუამ დაბათო...

განა ჩემი ბრალია“?

გუშინ ფიზ-კაბინეტში

გაემართა ქეიფი,

წინასწარ მიეზიდა:

საბანი და ლეიბი.

მის ღრიალზე გამვლელებს აეტეხათ სიცილი:

— ვაი, „მასწავლებლო“.

— ვაი, შენი სირცხლოლი.

გაკვეთილზე რომ შედის, კომბლია იწყება.

ეს „ნიანგო“ გაიგოს

აბა, — ფარდა იხსნება:

დგება ბავში და აძლევს ერთ შეკითხვას ფრთხილად, რის პასუხი არ იცის

ბტება დასაყვირათა:

— მე ვერ გაგცემ პასუხსა.

ვინღა მომჭამო ფეხებიც,

თქვენი „უჩინტელი ვარ“

ვასპით, ვერ შემეხებათ!

ხშირად ვაკვეთაოლებზე

ბოძოლები და ომია

— „მეც არ ვცნობ, რა ვითბრა“

ვადასტურებ, სწორია.

მარხი

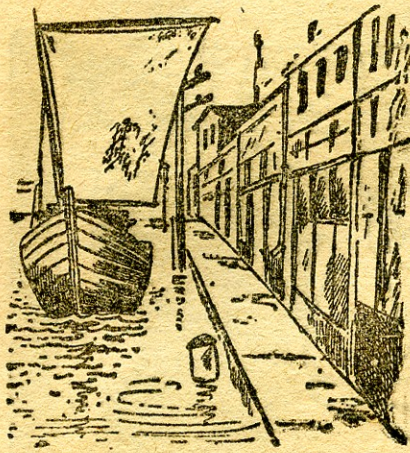
ნიანგის საკბილო

„ფოთის ზოგიერთი ქუჩა შეუქცევბელია, რომლებზედაც აედრიან ამინდში ვაშლა პირდაპირ შეუქცევბელია. ყურადღებას ამ გარემოებას არაიენ აქცევს“.

სოკოზა

ნიანგო. ველით ვხვალსა,
დავცხროთ მავნებლებს ქველა.
(ქ. ფოთი) სა!

როდესაც აედარია,
წვიმა და ქარია,
ზღვა დელავს და ბობოქრობს,
ტალღა ყალყზე მღვარია—
ამ დროს ქალაქი ფოთი
ყარგი სანახავია,
(თუმცე ქუჩაზე გავლისთვის
საჭიროა ნავია.)
ქალაქის აღმასკომსაც
ეს სურათი ახარებს,
ქუჩების შექცევბას
მიტომაც არ აჩქარებს.

„ქ. ფოთის გლეხთა სასახლეში ღამის გასათევად მოსულ გლეხებს ძილი უზღვბათ ულოგინო ცარიელ ტახტებზე ხსენებული სახლის კომენდანტი მუდამ მოგარალა“.

ს.პპ

აქ გლეხისა სასახლე,
სწორედ მიტომ დავძრახე,
რომ არა ყავს მომვლელო,
გამგე მცოდნე, ფხიჯელო.
უნდა დავცხროთ მავნებლებს,
მორთონ კენესა, ვაება,
ნიანგო, მოგვეშველე,
საჭიროა დაცვება!

„შუასურებში (ჩოსატაურის რაიონი) ცოლმ. თანხს 500 მანეთის გამვლანგველი — შათირიშვილი გრიგოლ დაწინაურებს, ნაცელად სსსჯელისა“.

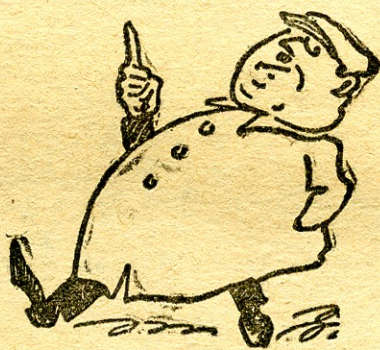
ს. ელი

წინ წასწივს გამვლანგველი,
დაუფასებს „ზრომა“ ძველი!
(უშა სურავის თემი, ჩოხატ.
რაიონი)

გამვლანგველი იყოს კაცი
ეს ზოგისთივს
ბეკრსა ნიშნავს,
ეს არის, რომ წინ წაიყვანს,
დიდ საქმეზე რომ დაგნიშნავს.
ასე უქნეს ჩვენსა გრიგოლს
ცინაცე კამა ბლომად ფული,
უფრო კარგად აამაღლეს,
არ დატოვეს გულნაკლული.

ნოე დიდი კაცია,
უშვარს კომპინანცია
(გოკრი)

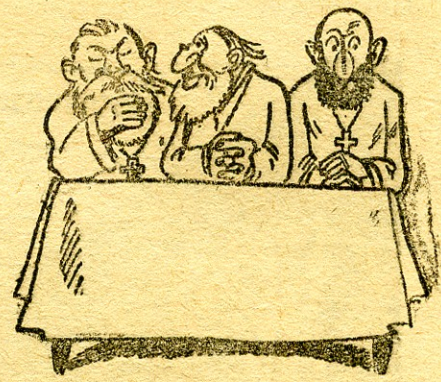

მგელაძე ნოე
დიდი კაცია,
ყარგად სეამს და სჭამს
ყარგად აცეია.
მუდამ ქეიფობს
და დროს ატარებს,
თავს გასუქებულ,
ვეშამს ადარებს.
კომპინატორობს,
დადის, წანწ უებს,
და სასადილოს
არ უზღის ვალებს.

„ქიათურის სახალხო სასამართლოში მოსამართლეებად არჩაზ ყოფილი მღვდლები“.

ბ. სურამელი

მოსამართლემთ არის მღვდელი,
არ გებოროთ ზორი ძველი!
(ქ. ზიათურა)

ყოფილი მღვდელი—
დღეს—მოსამართლე,
ეს მართლაც არის სენსაციური,
ვაშა—მესვეურს ქიათურისა,
კაცი ყოფილა იგი დვითური.

თამაჯდოგამე ლოთია,
უშვარს ჩუხი-უზოთია!
(სო.ფ. ზილოვანი, ზიათურის
რაიონი)

კოლექცივის თამაჯდომარე
გაქცავია დიდია,
მუშობა რიგანი
ფებებზედა კილია.
მუდამ ღვინით ვალეშილი
იგინება, ღრიალებს,
ვინმემ სიტყვა თუ შეკადრო
ნოკვლავს, გაატიალებს.
უნდა ამოვდოთ აღვირი
და შევაჭროთ ფრობი,
ნიანგო-გადაუტუნე
ნუ მოერიდები!

გოგონები

ნიაგს (ბოსლევო, ზესტაფონის რაიონი) ექიმის თანამემწე „ბებია“ გალინა ფალანდინიშვილის შესახებ გვატყობინებთ:

„ჩვენს ბებია — გალინასა ყი დაუდგეს თვალი მასა; ჟუსუთიუმნოდ ვერ წაიყვან, საწყალ გლეხებს აპრობს ტყავსა“.

გალინას თვალების რა მოგახსენოთ და თემალმასკომის თვალი, რომ ფხიზელი არ ყოფილა ეს კი აშკარაა.

მინადორას (საყულია, ქუთაისის რაიონი) მოგვყავს თქვენი ლექსის ნაწყვეტები:

„ანარიას ჩვენ ვიცნობდით ძველად, ჭაობიან ადგილებად, ველად, დღეს კი საბჭოს მამულია მთელად მუგუნებენ ტრაქტორები ნელად“.

ლექსს არაუშავს, მხოლოდ ტრაქტორების ნელი გუგუნი ოპორტუნის ტულ ტემბებს მოგვავიანებს, მოგვაწოდებთ სხვა მასალები.

გოგონურის თავებს (წითელი ქალაქი, კასპის რაიონი) არ გეთანხმებით, თითქოს საბჭოთა ხელისუფლების დროს წითელ ქალაქელი ვაჭრები და სპეკულიანტები თავს სამო

თხეში გრძობდნენ; მაინც მოგვყავს ნაწყვეტები წითელი ქალაქის სასადილოს შესახებ:

„ცოტა მინდა, რომ შევეხო, წითელ ქალაქს, სასადილოს, ნიანგოჯან, აქ ბევრს ნახავ ტყავ გასაპრობს და საკბილოს; ყოფილ ვაჭრებს და წურბელებს ჩაუგდათ იგი ხელში“.

„წადვირის აფთიაქის გამგემ ბაგრატუნმა ფულში გაფლანგა, მაგრამ სააფთიაქო სამმართველო პასუხსაც არ სთხოვს“.

— ვაჭრებზე ფლანგვის ლეღო, უკან ვერცინ დამაქანა... ჩვენისთანა სამართველო ხადმე არის კიდევ განა?

ხალხს ფცქენიან და ფულსა ხეგტენ და თავს გრძობენ სამოთხეში, ერთ ბორშსა და ნატეს პურსა ახადებენ ხუთ მანეთში, ნიანგოჯან, შენი მტერი გადავარდა იმათ ხელში“...

მტერი - მტერია და ლექსის დანაჩენი ნაწილი კი... გოდორში გადავარდა.

ბეჟანს (ბათომი) მეექვსე ნომერს სასადილოს შესახებ იწერებთ:

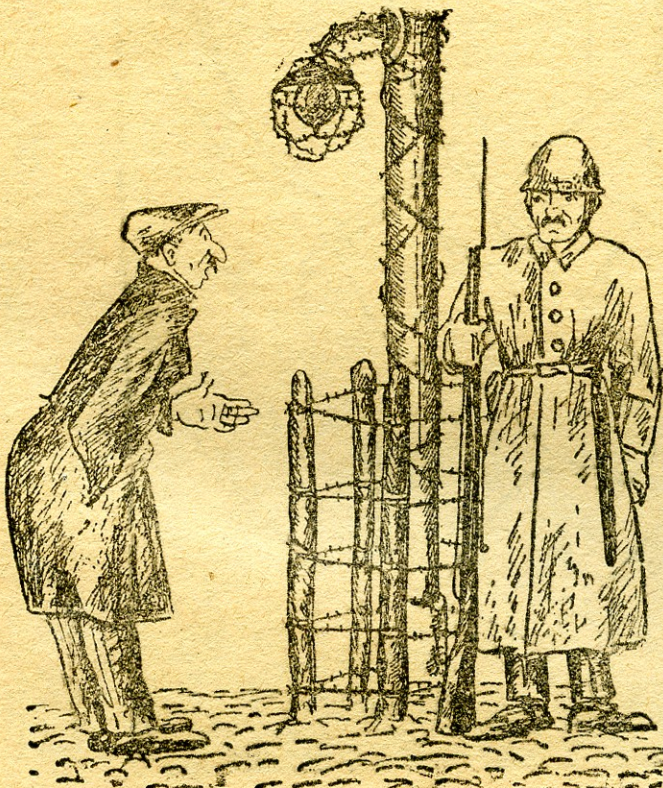
„სასადილოში კერძი არაფრად არ ვარგავ; არაფერს არ მოვიტანებ ისეთს, რომ იყოს შესაფერად შეკაზმული, სამაგიეროდ მომტანი ქალები არიან ხუცუხოვოდ მორთულ-მოკაზმულნი“.

ვერაფერი აზრია მაინცა და მაინც. თუ სამხარეულოს და კვების საქმე მოთხუბნულ - მოუკაზმავია, — თანამშრომლებმაც მათ უნდა მიბაძონ?

ფრუხელს (ალბანა, ცაგერის რაიონი) ჯერ წერა - კითხვა ისწავლეთ და შემდეგ კი შესაფერი ფსევდონიმი გამოვიგონეთ, თორემ „ფრუხელი“ რა ფსევდონიმია?

ჩვენი ასოთ - ამწყობები და კორექტორებიც თქვენ ფსევდონიმს ფუ ისელად ადაკეთებენ და „მეიჯაყევი“ კაცო.

ნახ. სორსკაიას

— რას უყარაულებ აქ, — ელექტრონის ზუმებს!

როცა იყო კერძო

ნახ. ღონის.

— კოპერატივი ხომ არ გვინდა, რომ საქონელს წუნობ! ჩვენი საქონელი ოქროს საქონელია! როცა ვახდა ნოქარი

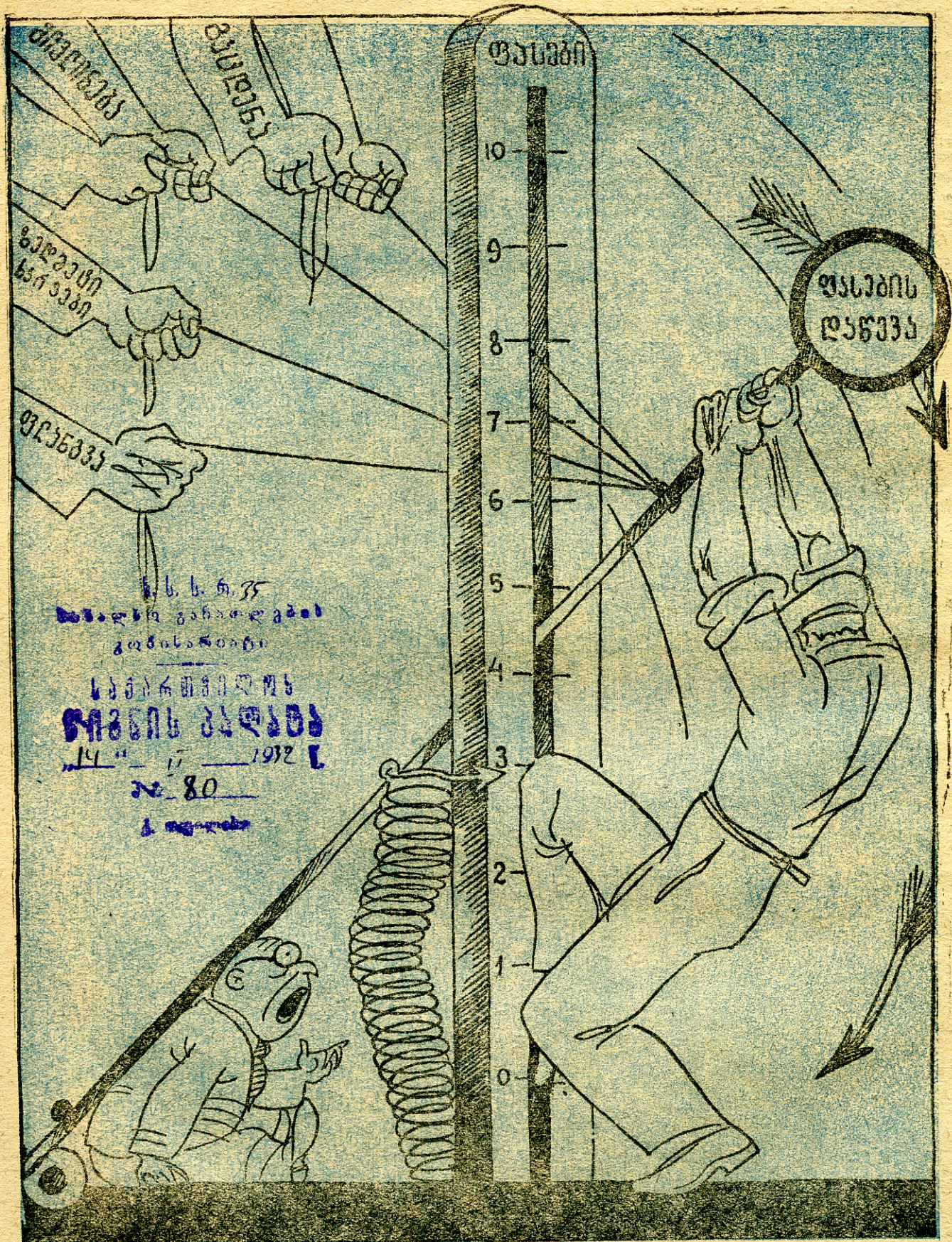

— კერძო ხომა არ გვინვივართ, რომ დამპალი საქონელი გვეწყოს! ჩვენ კოპერატივი ვართ!

ფისკალის ფაქტები

„ბიუროკრატიულ და ოპორტუნისტულ მიდგომის გამო მთავრობის განკარგულება ფისკალის დაკლებას შესახებ ჯერ კიდევ არ არის სისრულეში მოყვანილი“.

გაზეთებიდან.

ნახ. ნაღარაიშვილის.

ბიუროკრატი: — ასე ძალუემად ნუ აწვები, ძმობილო, თორემ, სომ ხელავ; ვავიკულიტები!